

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.39/2026/18.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2026. április 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2026. május 6-án kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az aljas célból elkövetett emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2025. október 15. napján kihirdetett 2.B.217/2024/103. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottak élet elleni cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérleteként minősíti.

Terhelt1 I. r. vádlott az emberölés büntette tekintetében visszaeső, a kifosztás büntettével kapcsolatban pedig különös visszaeső.

Terhelt1 I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését és a közügyektől eltiltást egyaránt 8 (nyolc) évre enyhíti.

A szabadságvesztést mindkét vádlottal szemben börtönben rendeli végrehajtani.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 21 150 (huszonegyezer-egyszázötven) Ft bűnügyi költséget Terhelt1 I. r. vádlott viseli.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek már nincs helye.

Indokolás

[1] A Nyíregyházi Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatával Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés és (2) bekezdés c) pont], valamint társtettesként elkövetett kifosztás büntettében [Btk. 366. § (1) bekezdés a) pont]. Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat halmazati büntetésül – mint különös visszaesőt – 10 év fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, Terhelt2 II. r. vádlottat pedig – halmazati büntetésül – 6 év fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatók. Terhelt1 I. r. vádlott esetében a szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. Kötelezte a vádlottakat, hogy sértett1 sértettnek polgári jogi igényként egyetemlegesen fizessenek meg 98 000 Ft kártérítést és az államnak 18 000 forint eljárási illetéket, míg ezt meghaladóan a magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a mobil telefonról és a SIM kártyáról (lefoglalás megszüntetése és a II. r. vádlott részére kiadás) és kötelezte részben külön, részben egyetemlegesen a két vádlottat a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a kihirdetést követően egyrészt az ügyészség jelentett be fellebbezést mindkét vádlott terhére a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében (103. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal 2. bekezdés). Indokai szerint a szabadságvesztés Terhelt1 I. r. vádlott esetében nem igazodik az elbírált büntett és a személye társadalomra

veszélyességéhez, miként Terhelt2 II. r. vádlottal szemben alkalmazott joghátrány sem alkalmas a büntetési célok elérésére, ezért az I. r. vádlottnál a szabadságvesztés, a II. r. vádlott vonatkozásában pedig a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelésére tett indítványt (vármegye neve Vármegyei Főügyészség B.1116/2022/56.).

[3] Másrészt Terhelt2 II. r. vádlott védője a nyilatkozattételre fenntartott határidőben elsődlegesen felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében terjesztett elő jogorvoslatot. Az írásbeli indokolása szerint a tényállásból megalapozatlanságából is eredően az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és megfelelő alap nélkül róta terhére az eshetőleges ölési szándékot. A sértett nem volt magatehetetlen állapotban, ezt erősíti, hogy segítséget tudott kérni, és a bizonyítékok a cselekmény aljas célját sem támasztják alá. A kifosztás tekintetében sem állnak rendelkezésre olyan meggyőző és ellentmondásmentes bizonyítékok, melyek bűnösség megállapításához vezető tényállást igazolnának. Ezért elsődlegesen a vádlott felmentését, másodsorban pedig a nagy nyomatékú enyhítő körülményekre tekintettel a büntetés enyhítését indítványozta (14. sorszámu másodfokú irat).

[4] Terhelt1 I. r. vádlott és védője tudomásul vették az ítéletet (103. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal 3-4. bekezdés).

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.218/2024/13. számú észrevételében az ügyészségi fellebbezést fenntartva mindkét vádlott esetében a szabadságvesztés büntetések, a II. r. vádlottnál emellett a közügyektől eltiltás tartamának felemelését, egyebekben a határozat helybenhagyását indítványozta.

[6] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet elleni fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakkal egyezően nyilatkozott.

[8] Az I. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, a II. r. vádlott védője Terhelt2 felmentésére, másodsorban büntetésének enyhítésére tett indítványt.

[9] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy nem állt szándékában a sértett halálát okozni, amit elkövetett, azt megbánta, vállalja ezért a felelősséget, de súlyosnak tartja az elsőfokú ítéletet, míg a II. r. vádlott továbbra is tagadta a bűncselekmények elkövetését, hivatkozva az eljárás során tett vallomásaira.

[10] A fellebbezések részben alaposak.

[11] A másodfokú bíróság – Terhelt2 II. r. vádlottat érintő védelmi fellebbezések okára és irányára tekintettel – a támadott ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdése alapján mindkét vádlottat érintően teljeskörűen bírálta felül, figyelemmel a tényállás egységességére, a vádlottak cselekvőségének szoros összefüggésére. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a büntetések kiszabására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is a Be. 590. § (7) bekezdése értelmében.

[12] A felülbírálat során megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így a törvényszék új eljárásra utasítását eredményezné. Hatályon kívül helyezési okot az ítéltábla nem észlelt, arra a vád és a védelem sem hivatkozott.

[13] A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve döntően megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, amely csak kis részben volt hiányos és alapult helytelen ténybeli következtetésen [Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pont] a vádlotti cselekmények indítékával, céljával, valamint a sértett öntudatlanságból való megához téréseivel kapcsolatban. Emellett a Be.561. § (3) bekezdés b) pontjában meghatározott, az I. r. vádlott korábbi büntetéseiire vonatkozó tények sem voltak teljesek. A megalapozatlanság csak részbeni, mely ténybeli hibát kötelező módon orvosolni kellett (EBH2019. B.9., BH2019. 220.)

[14] A másodfokú bíróság ezért Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a törvényszék által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és és megfelelő ténybeli következtetés alapján a tényállást a következők szerint egészíti ki és helyesbíti, illetve pontosítja az I. r. vádlott büntetéseiire vonatkozó adatokat.

[15] A Ny.-i Járásbíróság a 2025. március 11-én kelt B.72./2023/7. számú és a Ny.-i Törvényszék 3.Bf.17./2025/8. számú, 2025. szeptember 26-án jogerőre emelkedett határozatával Terhelt1et – mint különös visszaesőt – 2 rendbeli lopás vétsége miatt halmazati büntetésül 1 év 4 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést 2025. szeptember 30-án vették fogamatba és az I. r. vádlott jelenleg e büntetését tölti.

[16] *A [27] bekezdésből mellőzi az „Annak érdekében, hogy a vádlottak által elkövetett vagyon elleni bűncselekmény miatt a sértett ne tudja a felelősségre vonásukat kezdeményezni” mondatrészt.*

E módosítás főkérdést érint, a tényállás egyik központi, belső tudati tényeit, mely a cselekmény minősítésére is kihatással bír. Az aljas célt megalapozó, a sértett kifosztása miatti felelősségre vonás elkerülése iránti elkövetést megalapozó tényekre ugyanis kétséget kizáróan, bírói bizonyossággal nem lehet következtetést vonni. A tényállás módosításának feltétele a megalapozatlanság, és e körben az világosan nyomon követhető. Sem a vádlotti vallomások, sem más, közvetett, illetőleg származékos bizonyíték nem erősítik meg, hogy a vádlottak azért hagyták az akkor magatehetetlen sértettet a télies időben az elhagyott helyszínen, hogy az életét kioltásák. E direkt szándék megállapításához szükséges tényekre megfelelő ténybeli következtetés nem vonható. A vádlottak bármely más, jobban leplezett és biztosabban végrehajtható módon el tudták volna érni, hogy a sértett részéről kizárt legyen az ellenük való későbbi fellépés, erre viszont nem került sor. A jelzett történeti tudati tényre csak feltételezni lehet, mely nyilvánvalóan nem alapozhatja meg az ítélest, ezért a másodfokú bíróság e körben a bizonyítékokat eltérően értékelve módosította a vádlottak javára a tényállást.

[17] *[30] bekezdés: A sértett 19 óra 18 perckor tért magához és ekkor hívta fel telefonon a feleségét.*

A sértett az állkapocs bal oldalán és az V-VI. bordák vetületében nyomásérzékenységgel járó zúzódásos sérüléseket szenvedett (ambuláns lap, nyomozási iratok 103. szám).

[18] *sértett1 sértett mintegy negyedórát volt eszméletlen állapotban, nála sem közvetett, sem közvetlen életveszélyes állapot nem alakult ki (igazságügyi orvosszakértői vélemény, nyomozási iratok 222. szám).*

[19] Az utóbbi kiegészítések, részben a sértett és házastársa tanúvallomásán, valamint az orvosszakértői véleményen alapul.

[20] A kiegészítéssel és helyesbítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be.593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú ítélezés alapját képezte.

[21] A II. r. vádlott védője a tényállást vitatva indítványozta Terhelt2 felmentését, ezért a ténybeli felülbírálat során szükséges a következők kiemelése. A megalapozottság fogalmát a törvény pozitív formában nem határozza meg, arra a megalapozatlansági okok nemlétéből lehet következtetni. Ettől függetlenül leszögezhető, hogy általában a tényállás megalapozott, ha az elsőfokú bíróság (az elsődleges ténybíróság) a vádló által a vád tárgyává tett és általa bűncselekménynek értékelt eseményt a vád keretei között, a tettazonosság elvének megfelelően a törvényes bizonyítás lefolytatását követően valósághűen, helyesen és hiánymentesen állapítja meg (BH2024.106. [48]-[49] bekezdések, Kúria Bt.II.581/2023/5.). A precedens elvi állásfoglalása követendő. A fontos ténykérdések kapcsán egyértelműen megjelöli a megalapozottság-megalapozatlanság fogalmát és elemzi a felülmérlegelés esetkörét, alkalmazási kérdéseit, melyekre az eljárási törvény egyértelműen nem ad mindig választ.

[22] Mindezek előre bocsátása után az állapítható meg, hogy a törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű bizonyítékokat teljeskörűen megvizsgálta, azokat egyenként és összességében a logika szabályait szem előtt tartva, az észszerű gondolkodás szerint értékelte. Hangsúlyt fektetett a vádlottak többször módosított vallomásainak ellenőrzésére, a változtatások okának tisztázására. E terhelti előadásokat összevetette sértett1 sértett, továbbá tanú4 és tanú3 rendőrök, tanú2, illetve tanú1 tanúk ellentmondásmentes tanúvallomásával, Terhelt2 II. r. vádlott telefonjának kérdéses időpontra vonatkozó híváslistájával és Messenger üzeneteinek tartalmával. Értékelési körébe vonta még a sértett ingatlanjával szembeni házra szerelt biztonsági kamera felvételét is. E kiemelt, a vádlottak érdekkörén kívül eső bizonyítékok egyértelműen alátámasztották a sértettnek a vádlottakra tett terhelő vallomását. Az elsőfokú bíróság mérlegelése során – eltekintve a részbeni megalapozatlanságnál már elemzett, az elkövetői célzatra vonatkozó téves és másodfokon javított ténybeli következtetéstől – nem vétett hibát, az logikus és mindenki számára követhető. Erre figyelemmel a II. r. vádlott védőjének a felmentést célzó jogorvoslata nem vezethetett eredményre, hiszen ez csak eltérő tényállás esetén lenne lehetséges, amelynek megállapítására megalapozott tényállás esetén a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége. Azt ugyanis a tényálláshoz kötöttség garanciális elve kizárja.

[23] Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének megfelelően teljesítette.

[24] Az irányadó tényállás alapján büntethetőségi akadály hiányában törvényes mindkét vádlott bűnösségére vont következtetés és részben – a társtettesként elkövetett kifosztás büntette tekintetében – helyes a bűncselekmények jogi minősítése is. Az emberölés aljas célból elkövettként minősítése viszont téves.

[25] Az élet elleni bűncselekmény kísérlete kapcsán az elsőfokú bíróság a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozatának II/3. pontjában írtakra és egy elvi döntésre hivatkozott, de nem vizsgálta megfelelően, hogy milyen bizonyítékok és tények alapján állapította meg az aljas célt, mint az emberölés minősített esetét és azt sem tartalmazza az ítélet indokolása, hogy mely tényekből következtetett arra, miszerint a vádlottak annak érdekében vitték ki a sértettet az erdő szélére és hagyták ott februári időjárási körülmények között, hogy sértett1 ne tudja a felelősségre vonásukat kezdeményezni, ahogy ezt az ítélet [27] bekezdése tartalmazza. Miként erre utalt már az ítéltábla, ilyen tényekre hitel érdemlő bizonyítékok nem álltak az elsőfokú bíróság rendelkezésére, a megállapítás valójában feltételezésen alapult. A Be. 7. § (4) bekezdésében rögzített alapelv, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Emellett az aljas cél kapcsán a hivatkozott jogegységi határozat rögzíti, hogy az indok és a cél szerinti megkülönböztetés a szándék formája (egyenes és eshetőleges) szempontjából lényeges. Az aljas indokból elkövetés – éppen úgy, mint a nyereségvágyból történő elkövetés – eshetőleges szándékkal is megvalósítható, a célzatos elkövetésnek (aljas célból) azonban az egyenes szándék az

előfeltétele. Az elsőfokú bíróság az ítélet [92] bekezdésében – egyébként helyesen – az eshetőleges szándékot rögzítette, így dogmatikailag az emberölés bűntette kísérletének aljas célból való minősítése nem helytálló, hiszen a vádlottak egyenes ölési szándékára nem lehetett következtetést levonni, ennek nem volt valóban tényalapja. E részben a történeti és jogi tények kapcsolata igen szoros, mert a belső, történeti tudati tények közvetlen következményei a jogi tények, azaz a konkrét tényállásból való jogkövetkeztetés tényei. Az aljas célból való elkövetést a másodfokú bíróság általi módosítást követően a ténybeli alap zárta ki, de az elsőfokú ítélet szerinti tények mellett sem volt meggyőzően indokolt a jogkérdés.

[26] E körben utalni kell rá, hogy a jogegységi határozat szerint mindenkor lényeges az indító ok és a konkrét elkövetési cselekmény közötti kapcsolat tisztázása és bizonyítása, de a szándékra utaló szubjektív körülményeknek vagy más, korábban fennállott indító okoknak a hiánya még nem zárja ki az emberölésre irányuló eshetőleges szándék megállapítását (idézett jogegységi határozat B/c. pont).

[27] A bűncselekmény elkövetésére 2022. február 26-án téli időjárási körülmények között, az esti órákban (19 óra) került sor, folyamatosan csökkenő hőmérséklet mellett. A vádlottak a magatehetetlen sértettet ilyen időjárási körülmények és az általános élettapasztalat ismeretében gépkocsival lakott területen kívülre vitték, majd az erdőszélen őt kitették és magára hagyták. Ezzel teljes közömbösséget tanúsítottak a sértett kihülés okozta esetlegesen bekövetkező halálával kapcsolatban, hiszen arra alappal nem számíthattak, hogy a sértett viszonylag kevés idő (15 perc) elteltével eszméletlen állapotából magához tér és segítséget tud kérni, bár még ekkor is szinte öntudatlan állapotban volt (nyomozási iratok 405. lapszám, 35. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 26. oldal).

[28] Az ítéltábla ezért a vádlottak élet elleni cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdés szerinti (alapeseti) emberölés bűntettének kísérleteként minősítette, mely kísérlet befejezett és távoli.

[29] Az erőszakos vagyon elleni bűncselekmény minősítése törvényes, utalva rá, hogy a lerészegítéssel a sértett kerülhet öntudatlan állapotba, de a kifosztás megállapításának nem feltétele az öntudatlanságot okozó ittas állapot. Elegendő, hogy a sértett a lerészegítés következtében olyan állapotba kerül, amely miatt lehetővé válik, hogy az elkövető olyan dolgot tulajdonítson el, amelynek elvételét a sértett józanul meg tudná akadályozni. Jelen esetben a vádlottak aktív, tevőleges magatartásával részegítették le K. A.-t és tulajdonították el a pénzét. Az alapeseti ölési cselekmény a kifosztástól az adott esetben elkülönült és valódi bűnhalmazatot hozott létre. Ritka a jogi helyzet, hiszen tipikusan előbb hajtják végre az ölést, és ezt követi a kifosztás, a jelen ügyben irányadó tényállás azonban ettől eltérő jogkövetkeztetésekre adott alapot.

[30] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket feltárta. E tényezőket csupán Terhelt1 I. r. vádlottnál szükséges pontosítani azzal, hogy a vádlott a kifosztás bűntette vonatkozásában különös visszaeső, míg az élet elleni bűncselekmény kísérletében visszaeső, ami a büntetett előélet nyomatékát erősíti. A visszaesői minőség pontosítását a másodfokú bíróság az ítéletének rendelkező részében is rögzítette, figyelemmel a Kúria Büntető Kollégiuma által 2/2023. (VII.5.) BK véleményével felülvizsgált és módosítással fenntartott 61. számú BK vélemény 7. pontjára, továbbá a Btk. 383. § d) pont da) és db) alpontjaira. Az emberölésnél kiemелendő, hogy téves is a különös visszaesővel szemben történő büntetéskiszabás, mert ha e tekintetben megállapítható a különös visszaesés, akkor a Btk. 160. § (2) bekezdés h) pont szerinti minősített eset valósul már meg.

[31] Az elsőfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlott esetében megfelelően értékelte kezdeményező szerepét, amivel testvérét is bűnbe vitte, ugyanakkor azt is, hogy két kiskorú

gyermekét egyedül neveli, akik közül egy tartósan beteg. E vádlottnál a bűnösségi körülményeknek megfelelő nyomatékot tulajdonítva a büntetéskiszabási céloknak és a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, tetтарыыы, az egyéniesítést is kifejező szabadságvesztést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki, amelynek súlyosítására a több, mint négy éves időmúlást is figyelembe véve az ítéltábla nem talált törvényes lehetőséget, miként az enyhítés feltételei sem álltak fenn.

[32] Terhelt1 I. r. vádlott testvére ráhatására vett részt a bűncselekmények elkövetésében, amelynek ötletadója a II. r. vádlott volt, ezért tekintettel az élet elleni bűncselekmény jogi minősítésének megváltoztatására, kiindulva e bűncselekmény büntetési tételéből, a rendelkező részben írtak szerint az ítéltábla a szabadságvesztés büntetést 8 évre enyhítette és ehhez mérten csökkentette a mellékbüntetés tartamát is. Az így kiszabott büntetés már tetтарыыы, igazodik a bűnösségi körülmények nyomatékához, kifejezi a belső arányosságot és az egyéniesítést is.

[33] Terhelt2 II. r. vádlott esetében az emberölés büntette kísérletének minősítés változása miatt értelemszerűen a 6 év szabadságvesztés kiszabására nem az enyhítő szakasz alkalmazásával került sor, ezért az arra való utalás mellőzendő. Ugyanezen okból a vádlottakkal szemben a törvényi főszabálynak megfelelően a Btk.37. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a szabadságvesztést börtön fokozatban rendelte végrehajtani a másodfokú bíróság, mert a fegyház fokozatot az emberölés súlyosabban minősülő esete alapozhatta volna meg.

[34] Az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy a részben emberölés kísérletéért elítélt vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatók. Amint helytálló a kártérítés címén polgári jogi igényként megítélt 98.000 forint magánfél részére történő megfizetésre kötelezés az államnak járó illetékkal együtt és ezen összeget meghaladóan a polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasítása is.

[35] Terhelt1 I. r. vádlottnál az előzetes fogvatartás beszámítására, a Terhelt2 II. r. vádlottnak kiadott dologra, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések is megfelelnek a törvénynek.

[36] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a szükséges részekben a Be. 606. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[37] A másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság ítéletéhez képest, ezért a határozat ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel másodfellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2026. május 6.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró, Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 2.B.217/2024/103. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.39/2026/18. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. május 6.

Dr. Háger Tamás sk.

Debreceni Ítéltábla
1.Bf.39/2026/18/II

7

a tanács elnöke